

“मीठो बच्चे- तिमी बाबाको पासमा आएका छौ आफ्नो चरित्र सुधार्न, तिमीले अब दैवी चरित्र बनाउनु छ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई आँखा बन्द गरेर बस्न मनाही किन गरिन्छ ?

उत्तर:- किनकि नजरबाट निहाल (तृप्त) गर्नेवाला बाबा तिम्रो सम्मुख हुनुहुन्छ । यदि आँखा बन्द भएमा निहाल कसरी हुन्छौ ? स्कूलमा आँखा बन्द गरेर बसिदैन । आँखा बन्द भएमा सुस्ती आउँछ । तिमी बच्चाहरू त स्कूलमा पढाइ पढिरहेका छौ, यो कमाईको स्रोत हो । लाखौं पदमौंको कमाई भइरहेको छ, कमाईमा सुस्ती वा उदासी आउन सक्दैन ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई बाबा सम्झाउनुहुन्छ । रूहानी पिता परमधामबाट आएर हामीलाई पढाइरहनुभएको छ, यो त बच्चाहरूले जानेका छन् । के पढाइरहनुभएको छ ? बाबाको साथ आत्माको योग लगाउन सिकाउनुहुन्छ, जसलाई यादको यात्रा भनिन्छ । यो पनि बताउनुभएको छ- प्यारा रूहानी बच्चाहरू- बाबालाई याद गर्दै-गर्दै तिमी पवित्र बनेर आफ्नो पवित्र शान्तिधाममा पुग्नेछौ । कति सहज ज्ञान छ । आफूलाई आत्मा सम्झ अनि आफ्नो प्रियतम बेहदका बाबालाई याद गर, तब तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप जो छ, त्यो भस्म हुँदै जानेछ । यसलाई नै योग अग्नि भनिन्छ । यो भारतको प्राचीन राजयोग हो, जुन बाबाले नै ५ हजार वर्षपछि आएर सिकाउँदै हुनुहुन्छ । बेहदका पिता नै भारतमा, यस साधारण तनमा आएर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । यस यादबाटै तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ, किनकि बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ । तिम्रो आत्माको ब्याट्री अहिले तमोप्रधान बनेको छ । जो सतोप्रधान थियो, अब फेरि उसलाई सतोप्रधान कसरी बनाउने, जसले गर्दा तिमी सतोप्रधान दुनियाँमा जान सक्नेछौ वा शान्तिधाम घरमा जान सक्नेछौ । बच्चाहरूले यो धेरै राम्रोसँग याद राख्नुपर्छ । बाबाले बच्चाहरूलाई यो खुराक (डोज) दिनुहुन्छ । यो यादको यात्रा उठ्दा-बस्दा, हिँड्दा-डुल्दा तिमीले गर्न सक्छौ । जति हुन सक्छ गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र रहनु छ । बाबालाई याद गर्नु छ, साथ-साथै दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ किनकि मानिसहरूको त आसुरी चरित्र छ । तिमी बच्चाहरू यहाँ आएका हौ दैवी चरित्र बनाउन । यी लक्ष्मी-नारायणको चरित्र धेरै मीठो थियो । भक्तिमार्गमा उनको नै महिमा भएको छ । भक्तिमार्ग कहिलेदेखि शुरू हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमीले बुझेका छौ- रावण राज्य कहिलेबाट शुरू भयो, यो पनि अब बुझेका छौ । तिमी बच्चाहरूलाई यो सारा ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ । जबकि जान्दछौ- हामी ज्ञानसागर रूहानी बाबाका बच्चा हौं । अहिले रूहानी बाबाले हामीलाई पढाउन आउनुहुन्छ । यो पनि जान्दछौ- बाबा कुनै साधारण पिता हुनुहुन्न । उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी बाबा, जसले हामीलाई पढाउन आउनुभएको छ । उहाँको निवास स्थान सदैव ब्रह्मलोक हो । लौकिक पिता त सबैका यहाँ छन् । हामी आत्माहरूलाई पढाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, जो बेहदका पिता हुनुहुन्छ, यो बच्चाहरूले राम्रोसँग निश्चय राख्नु छ । भक्तिमार्गमा लौकिक पिता हुँदा-हुँदै पनि परमपिता परमात्मालाई बोलाउँछन् । उहाँको एकै शिव नाम यथार्थ हो । बाबा स्वयम् सम्झाउनुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, मेरो नाम एकै शिव हो । बनाउन त अनेक मन्दिर बनाएका छन्, तर ती सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री । यथार्थ नाम मेरो एकै शिव हो । तिमी बच्चाहरूलाई आत्मा नै भनिन्छ, शालिग्राम भने पनि हर्जा छैन । अनेकानेक शालिग्राम छन् । शिव एकै हुनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका पिता, बाँकी सबै हुन् बच्चाहरू । यसभन्दा पहिले तिमीहरू हदका बच्चा, हदको पिताको साथमा रहन्थ्यौ । ज्ञान त थिएन । बाँकी अनेक प्रकारको भक्ति गरिरहन्थ्यौ । आधाकल्प भक्ति गर्नु, द्वापरदेखि लिएर भक्ति शुरू हुन्छ । रावण राज्य पनि शुरू भएको छ । यो त धेरै सहज कुरा छ । तर यति सहज कुरा पनि कसैले मुश्किल बुझ्छन् । रावण राज्य कहिलेदेखि शुरू हुन्छ, यो पनि कसैले जान्दैनन् । तिमी मीठा बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । जो उहाँसँग छ, त्यो आएर बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ । शास्त्र त हुन् भक्तिमार्गका ।

अब तिमीले बुझिसकेका छौ- ज्ञान, भक्ति र फेरि हुन्छ वैराग्य । यी ३ मुख्य छन् । संन्यासीहरूले पनि जान्दछन्- ज्ञान, भक्ति र वैराग्य । तर संन्यासीहरूको हो आफ्नो हदको वैराग्य । उनीहरूले बेहदको वैराग्य सिकाउन सक्दैनन् । दुई प्रकारका वैराग्य छन्- एउटा छ हदको, अर्को छ बेहदको । त्यो हो हठयोगी संन्यासीहरूको वैराग्य । यो हो बेहदको । तिम्रो हो राजयोग, उनले घरबार छोडेर जंगलमा गएपछि उनीहरूको

नाम नै रहन्छ संन्यासी । हठयोगी घरबार छोड्छन् पवित्र रहनको लागि । यो पनि राम्रो हो । बाबा भन्नुहुन्छ— भारतखण्ड त धेरै पवित्र थियो । यति पवित्र खण्ड अरू कुनै हुँदैन । भारतको त धेरै उँच महिमा छ, जुन भारतवासीहरू स्वयम् जान्दैनन् । बाबालाई बिसिनाले सबै थोक बिसिन्छन् अर्थात् नास्तिक अनाथ बन्न पुग्छन् । सत्ययुगमा कति सुख-शान्ति थियो । अहिले कति दुःख-अशान्ति छ ! मूलवतन त हो नै शान्तिधाम, जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौं । आत्माहरू आफ्नो घरबाट यहाँ आउँछन् बेहदको अभिनय गर्न (पार्ट बजाउन) । अहिले यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जुन समयमा बेहदका बाबा आउनुहुन्छ नयाँ दुनियाँमा लिएर जान । बाबा आएर उत्तम भन्दा उत्तम बनाउनुहुन्छ । उँच भन्दा उँच भगवान्लाई भनिन्छ । तर उहाँ को हुनुहुन्छ, कसलाई भनिन्छ, यो केही पनि बुझ्दैनन् । एउटा ठूलो लिङ्ग राखिदिएका छन् । सम्झन्छन्— उहाँ निराकार परमात्मा हुनुहुन्छ । हामी आत्माहरूका उहाँ पिता हुनुहुन्छ— यो पनि बुझ्दैनन्, केवल पूजा गर्छन् । सदैव शिवबाबा भन्छन्, रुद्रबाबा वा बबुलनाथ बाबा भन्दैनन् । तिमीले लेख्छौं पनि, शिवबाबा याद छ ? वर्सा याद छ ? यो स्लोगन घर-घरमा लगाउनुपर्छ— शिवबाबालाई याद गरेमा पाप भस्म हुनेछ, किनकि पतित-पावन एकै बाबा हुनुहुन्छ । यस पतित दुनियाँमा त एकजना पनि पावन हुन सक्दैन । पावन दुनियाँमा फेरि एकजना पनि पतित हुन सक्दैन । शास्त्रहरूमा त सबै ठाउँ पतित लेखिदिएका छन् । त्रेतामा पनि भन्छन् रावण थियो, सीताको अपहरण गर्‍यो । कृष्णको साथ कंस, जरासन्धी, हिरण्यकश्यप आदि देखाएका छन् । कृष्णलाई कलंक लगाइदिएका छन् । अब सत्ययुगमा यो सबै हुन सक्दैन । कति भुटा कलंक लगाएका छन् । बाबामाथि पनि कलंक लगाएका छन् भने देवताहरूमाथि पनि कलंक लगाएका छन् । सबैको ग्लानि गरिरहन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— यो यादको यात्रा हो, आत्मालाई पवित्र बनाउनको लागि । पावन बनेर फेरि पावन दुनियाँमा जानु छ । बाबाले ८४ को चक्र पनि सम्झाउनुभएको छ । अहिले तिम्रो यो अन्तिम जन्म हो, फेरि घर जानु छ । घरमा शरीर त जाने छैन । सबै आत्माहरू जानेछन्, यसैले मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भेर बस, देह नसम्भ । अरू सत्सङ्गहरूमा त तिमी देह-अभिमानी भएर बस्छौ । यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— देही-अभिमानी भएर बस । जसरी ममा यो संस्कार छ, म ज्ञानको सागर हुँ... तिमी बच्चाहरू पनि यस्तै बन्नु छ । बेहदका पिता र हदका पितामा भिन्नता (कन्ट्रास्ट) पनि बताउनुहुन्छ । बेहदका बाबा बसेर तिमीलाई सारा ज्ञान सम्झाउनुहुन्छ । पहिले जान्दैनथ्यौ । अहिले सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ, यसको आदि-मध्य-अन्त्य र चक्रको आयु कति छ, सबै बताउनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष सुनाएर घोर अन्धकारमा पुर्‍याइदिएका छन् । तलतिरै भर्दै आएका छन् । भन्ने पनि गर्छन् नि— जति हामीले भक्ति गर्छौं, उति भगवान्लाई तल खिच्नेछौं । उहाँ आएर हामीलाई पावन बनाउनुहुनेछ । बाबालाई खिच्छन् किनकि पतित छन्, धेरै दुःखी बन्छन् । फेरि भन्छन्— हामी बाबालाई बोलाउँछौं । बाबा पनि देख्नुहुन्छ— बिल्कुल दुःखी तमोप्रधान बनेका छन्, ५ हजार वर्ष पूरा हुन्छ अनि फेरि आउनुहुन्छ । यो पढाइ कुनै यस दुनियाँको लागि होइन । तिम्रो आत्माले धारण गरेर साथमा लिएर जानेछ । जसरी म ज्ञानको सागर हुँ, तिमी पनि ज्ञानका नदीहरू हो । यो ज्ञान कुनै यस दुनियाँको लागि होइन । यो त छी-छी दुनियाँ, छी-छी शरीर हो, यसलाई छोड्नु छ । शरीर त यहाँ पवित्र हुन सक्दैन । म आत्माहरूका पिता हुँ । आत्माहरूलाई नै पवित्र बनाउन आएको हुँ । यी कुरा मानिसहरूले त केही पनि बुझ्न सक्दैनन् । बिल्कुलै पत्थरबुद्धि, पतित छन् यसैले गाउँछन्— पतित-पावन... । आत्मा नै पतित बनेको छ । आत्माले नै सबै थोक गर्छ । भक्ति पनि आत्माले गर्छ, शरीर पनि आत्माले लिन्छ ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी आत्माहरूलाई लिनको लागि आएको हुँ । म बेहदको पिता तिमी आत्माहरूको निमन्त्रणमा आएको हुँ । तिमीले कति पुकार्यौ । अहिलेसम्म पनि बोलाइरहन्छन्— हे पतित-पावन, ओ गड फादर (हे भगवान् !) आएर यस पुरानो दुनियाँको दुःखबाट, रावणबाट मुक्त गर्नुहोस्, अनि हामी सबै घरमा जान सकौं । अरू त कसैलाई थाहै छैन— हाम्रो घर कहाँ हो, घरमा कसरी, कहिले जानेछौं । मुक्तिको लागि कति कोशिश गर्छन्, कति गुरु बनाउँछन् । जन्म-जन्मान्तर मेहनत गर्दै आएका छन् । ती गुरुहरूले जीवनमुक्तिको सुखलाई त जानेकै छैनन् । उनीहरू मुक्ति चाहन्छन् । भन्ने पनि गर्छन्— विश्वमा शान्ति कसरी हुन सक्छ ? संन्यासीहरूले पनि मुक्तिलाई नै जानेका छन् जीवनमुक्तिलाई त जान्दैनन् । तर मुक्ति-जीवनमुक्ति दुवै वर्सा बाबाले नै दिनुहुन्छ । तिमी जब जीवनमुक्तिमा रहन्छौ त्यतिबेला बाँकी सबै मुक्तिमा जान्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले ज्ञान लिइरहेका

छौ, यस्तो बन्नको लागि । तिमीले नै सबैभन्दा धेरै सुख देखेका छौ, फेरि सबैभन्दा धेरै दुःख पनि तिमीले देखेका छौ । तिमी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका नै फेरि धर्म-भ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट बनेका छौ । तिमी पवित्र प्रवृत्ति मार्गवाला थियौ, यी लक्ष्मी-नारायण पवित्र प्रवृत्ति मार्गका हुन् । घरबार छोड्नु, यो संन्यासीहरूको धर्म हो । संन्यासी पनि पहिले असल थिए । तिमी पनि पहिले धेरै असल थियौ, अहिले तमोप्रधान बनेका छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो ड्रामाको खेल हो । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो पढाइ हो नै नयाँ दुनियाँको लागि । पतित शरीर, पतित दुनियाँमा ड्रामा अनुसार मलाई फेरि ५ हजार वर्षपछि आउनुपर्छ । न कल्प लाखौं वर्षको छ, न म सर्वव्यापी हुँ । यो त तिमी मेरो ग्लानि गर्दै आयौ । म फेरि पनि तिमीमाथि कति उपकार गर्छु । जति शिवबाबाको ग्लानि गरेका छन्, उति अरू कसैको गरेका छैनन् । जो बाबाले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, तिमी भनिरहन्छौ— उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । जब ग्लानिको पनि हद हुन्छ, तब फेरि म आएर उपकार गर्छु । यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, कल्याणकारी युग । जबकि तिमीलाई पवित्र बनाउन आउँछु । पावन बनाउने कति सहज युक्ति बताउनुहुन्छ । तिमीले भक्तिमार्गमा धेरै धक्का खायौ, तलाउमा पनि स्नान गर्न जान्छन्, सम्झन्छन्— यसबाट पावन बनिन्छ । अब कहाँ त्यो पानी र कहाँ पतित-पावन बाबा । ती सबै हुन् भक्तिमार्ग, यो हो ज्ञानमार्ग । मानिसहरू कति घोर अन्धकारमा छन् । कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन् । यो त तिमी जान्दछौ— गायन पनि छ, विनाशकाले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति । अहिले तिमीहरूको नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार प्रीत बुद्धि छ । पूरा छैन, किनकि मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ । यो हो ५ विकारहरूको लडाईँ । ५ विकारहरूलाई रावण भनिन्छ । रावणमाथि गधाको टाउको देखाउँछन् ।

बाबाले यो पनि सम्झाउनुभएको छ— स्कूलमा कहिल्यै आँखा चिम्लेर बस्दैनन् । त्यो त भक्तिमार्गमा भगवान्लाई याद गर्दा आँखा चिम्लेर बस्ने शिक्षा दिन्छन् । यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— यो स्कूल हो । सुनेका पनि छन्— नजरबाट निहाल... । भन्छन्— यी जादूगर हुन् । अरे, त्यो त गायन पनि छ । देवताहरू पनि नजरबाट निहाल हुन्छन् । नजरबाट मनुष्यलाई देवता बनाउनेवाला जादूगर त भए नि । बाबा बसेर ब्याट्री चार्ज गर्नुहुन्छ, तर बच्चाहरू आँखा बन्द गरेर बस्छन् भने के भन्ने ! स्कूलमा आँखा चिम्लेर बस्दैनन् । नत्र त आलस्य आउँछ । पढाइ त हो कमाईको स्रोत । लाखौं पदमौको कमाई हुन्छ । कमाईमा कहिल्यै हाई गर्दैनन् । यहाँ आत्माहरूलाई सुधार्नु छ । यो लक्ष्य-उद्देश्य खडा छ । यिनीहरूको राजधानी देख्नु छ भने देलवाडा जाऊ । त्यो हो जड, यो हो चैतन्य देलवाडा मन्दिर । देवताहरू पनि छन्, स्वर्ग पनि छ । सर्वका सद्गति दाता अबूमा नै आउनुहुन्छ, यसैले सबैभन्दा महान् तीर्थ अबू हो । जति पनि धर्म स्थापक अथवा गुरुहरू छन्, सबैको सद्गति बाबाले यहाँ आएर गर्नुहुन्छ । यो सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, तर गुप्त छ । यसलाई कसैले जान्दैनन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जो संस्कार बाबामा छ, त्यही संस्कार धारण गर्नु छ । बाबा समान ज्ञानका सागर बन्नु छ । देही-अभिमानि भएर रहने अभ्यास गर्नु छ ।
- २) आत्मा रूपी ब्याट्रीलाई सतोप्रधान बनाउनको लागि हिँड्दा-डुल्दा यादको यात्रामा रहनु छ । दैवी चरित्र धारण गर्नु छ । अति मीठो बन्नु छ ।

वरदानः— धारणा स्वरूपद्वारा सेवा गरेर खुशीको प्रत्यक्षफल प्राप्त गर्नेवाला सच्चा सेवाधारी भव

सेवाको उमङ्ग राख्नु धेरै राम्रो हो तर यदि परिस्थिति अनुसार सेवाको चान्स तिमीलाई मिलेन भने आफ्नो अवस्था गिरावट वा हलचलमा नआओस् । यदि ज्ञान सुनाउने चान्स मिलेन भने तिमी आफ्नो धारणा स्वरूपको प्रभाव पार्न सक्छौ । सेवाको नम्बर जम्मा हुनेछ । धारणा स्वरूप बच्चाहरू नै सेवाधारी हुन् । उनलाई सबैको आशीर्वाद र सेवाको फलस्वरूप प्रत्यक्षफल खुशीको अनुभूति हुन्छ ।

स्लोगनः— सच्चा दिलबाट दाता, विधाता, वरदातालाई राजी गन्यौ भने रूहानी मोजमा रहनेछौ ।